

Sygn. akt I ACa 563/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Daczyński
Sędziowie:	SA Bogdan Wysocki SA Mariola Głowacka (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą**

w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt XII C 703/11

oddala apelację.

/-/M. Głowacka /-/A. Daczyński /-/B. Wysocki

Sygn. akt I ACa 563/13

UZASADNIENIE

Powódka A. P. pozwem skierowanym przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. po ostatecznym sprecyzowaniu roszczenia, co nastąpiło na rozprawie w dniu 31 stycznia 2013r., wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 20.867 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwaną z jej nieruchomości w okresie od 1 marca 2003r. do 31 grudnia 2010r.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w odpowiedzi na pozew z dnia 13 czerwca 2011r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej koszty procesu w tym koszty zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013r. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.729 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2011r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka A. P. jest właścicielką niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. (...), obręb K., działka nr (...) o powierzchni 0,0800 ha dla której Sąd Rejonowy w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Powódka nabyła własność wyżej wymienionej nieruchomości na podstawie umowy darowizny zawartej z jej ojcem w dniu 3 marca 2003r. W dacie nabycia przez powódkę własności nieruchomości przebiegała już energetyczna linia napowietrzna SN 15 kV wraz z drewnianym słupem energetycznym ograniczająca swobodną dalszą zabudowę działki trwałymi obiektami kubaturowymi i wysokimi nasadzeniami. Obecnie linia energetyczna SN przebiega wzdłuż ul. (...) poza terenami działek budowlanych. Wskutek posadowienia na nieruchomości powódki słupa energetycznego powierzchnia wyłączona z możliwości użytkowania wraz z opaską bezpieczeństwa (po 0,5 od urządzenia) wynosi 8,7 m². Jednocześnie zajęta powierzchnia gruntu pod linią wraz ze strefą ochronną wynosi 192,8 m².

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w grudniu 2006r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. zawiązała spółkę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., która pełni funkcję operatora systemu dystrybucyjnego. W dniu 30 czerwca 2007r. doszło do przekazania zorganizowanej części przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w tym prawa własności ruchomości, a zwłaszcza ruchomości związanych z prowadzeniem działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej - linii kablowych i napowietrznych, sieci dystrybucyjnych oraz zespołów elektroenergetycznych, stacji i rozdzielni energetycznych, transformatorów, prawa własności nieruchomości oraz prawa użytkowania wieczystego gruntów, prawa wynikającego z umów najmu, dzierżawy ruchomości i nieruchomości. W powyższej umowie zostało wskazane, że zgodnie z treścią art. 55⁴ k.c. nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Na mocy § 2 ustęp 4 w/w umowy na (...) Operator przeszły wszelkie prawa wynikające z umów związanych z prowadzeniem działalności dystrybucyjnej w szczególności z umów dotyczących dostaw towarów i usług, umów najmu i dzierżawy oraz umów o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej. Zgodnie z § 4 umowy (...) Operator przejęła samodzielne prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na dystrybucji energii elektrycznej w oparciu o całość majątku wchodzącego w skład spółki z dniem zawarcia w/w umowy.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w piśmie z dnia 28 września 2009r. powódka wezwała pozwaną (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P. do zapłaty w terminie 14 dni od otrzymania tegoż pisma kwoty 118.656 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości przez poprowadzenie nad nią linii napowietrznej średniego napięcia, za okres od 3 marca 2003r. do 30 września 2009r. W odpowiedzi na to pismo pozwana zwróciła się do powódki z propozycją ustanowienia nieodpłatnej służebności przesyłu pod istniejącymi urządzeniami elektroenergetycznymi, na co powódka się nie zgodziła.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że czynsz dzierżawny za korzystanie z gruntu powódki wynosi za metr kwadratowy:

- od marca 2003r. do grudnia 2003r. i w 2004r. - 12,72 zł,
- w 2005r. - 14,09 zł,
- w 2006r. - 15,33 zł,
- w 2007r. - 28,56 zł,
- w 2008r. - 29,63 zł,
- w 2009r. - 29,58 zł,

- w 2010r. - 31,78 zł.

Tym samym wynagrodzenie należne powódce z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z nieruchomości powódki wynosiłoby od marca 2003r. do grudnia 2003r. - 1.064 zł, w 2004r. - 1.282 zł, w 2005r. - 1.420 zł, w 2006r. - 1.544 zł, w 2007r. - 2.877 zł, w 2008r. - 2.985 zł, w 2009r. - 2.980 zł, w 2010r. 3.201 zł. Uwzględniając, iż odpowiedzialność pozwanej datuje się od dnia 1 lipca 2007r. wynagrodzenie w okresie od 1 lipca 2007r. do 31 grudnia 2010r. wyniosłoby łącznie 10.729 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że powódka ostatecznie domagała się zapłaty kwoty 20.867 zł tytułem wynagrodzenia za okres od 1 marca 2003r. do 31 grudnia 2010r. z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) stanowiącej własność powódki w zakresie w jakim przez powyższą nieruchomość przebiegała napowietrzna linia energetyczna SN należąca do pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

W pierwszej kolejności Sąd wskazał, że w grudniu 2006r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. zawiązała spółkę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., która pełni funkcję operatora systemu dystrybucyjnego. W dniu 30 czerwca 2007r. doszło do przekazania zorganizowanej części przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w tym prawa własności ruchomości, a zwłaszcza ruchomości związanych z prowadzeniem działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej: linii kablowych i napowietrznych, sieci dystrybucyjnych oraz zespołów elektroenergetycznych, stacji i rozdzielni energetycznych, transformatorów, prawa własności nieruchomości oraz prawa użytkowania wieczystego gruntów, prawa wynikającego z umów najmu, dzierżawy ruchomości i nieruchomości. Na mocy § 2 ustęp 4 w/w umowy na (...) Operator przeszły wszelkie prawa wynikające z umów związanych z prowadzeniem działalności dystrybucyjnej w szczególności z umów dotyczących dostaw towarów i usług, umów najmu i dzierżawy oraz umów o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej. Stosownie do § 4 umowy (...) Operator przejęła samodzielne prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na dystrybucji energii elektrycznej w oparciu o całość majątku wchodzącego w skład spółki z dniem zawarcia w/w umowy. Zgodnie zaś z art. 55⁴ k.c. nabywca przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa lub gospodarstwa chyba, że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach mimo zachowania należytej staranności. Odpowiedzialność nabywcy ogranicza się do wartości nabytego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa według stanu w chwili nabycia, a według cen w chwili zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć. Zatem legitymacja procesowa pozwanej wynika z zapisów przedmiotowej umowy i przepisów kodeksu cywilnego. W konsekwencji Sąd uznał, że odpowiedzialność pozwanej dotyczyła okresu od 1 lipca 2007r. (data powstania Spółki) do 31 grudnia 2010r. tj. do końca okresu objętego pozwem, gdyż z końcem grudnia 2010r. przedmiotowa linia napowietrzna została zlikwidowana.

W ocenie Sądu pierwszej kluczowym dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawało ustalenie czy pozwana była w dobrej czy w złej wierze korzystając z nieruchomości powódki. Kwestia związana z bezumownym korzystaniem przez przedsiębiorstwo energetyczne z cudzych nieruchomości w związku z posadowieniem na nich różnego rodzaju urządzeń (słupów, stacji transformatorowych) była przedmiotem szerokich rozważań w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 listopada 2008r. II CSK 346/08 (LEX nr 484714) stwierdził, że zajęcie cudzej nieruchomości i umieszczenie na niej urządzeń energetycznych bez uzyskania tytułu prawnego jest równoznaczne ze złą wiarą. Także w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009r. II SK 560/08 (LEX nr 510139) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przedsiębiorca energetyczny, któremu się nie dowiedzie, że on lub jego poprzednik prawny działał bezprawnie stawiając słupy i nieodpłatnie eksploatując linię energetyczną na gruntach leśnych należących do Skarbu Państwa w zakresie odpowiadającym treści służebności jest zobowiązany do zapłacenia wynagrodzenia za korzystanie z tych gruntów od chwili dowiedzenia się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o to wynagrodzenie (art. 224

§ 2 zdanie pierwsze k.c., art. 222 § 2 k.c. i art. 352 k.c.). Z kolei w wyroku z dnia 6 maja 2009r. II CSK 594/08 (LEX nr 510969) Sąd Najwyższy wskazał, że przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze i zobowiązane jest do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 k.c.

Sąd pierwszej instancji uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby pozwana pozostawała w dobrej wierze. Sporne linie energetyczne budowane były w okresie w którym z uwagi na obowiązujące przepisy - art. 128 k.c. - statuuje zasadę jednolitej własności państwowej, pozwana i poprzednik prawny pozwanej były tym samym podmiotem prawnym - Skarbem Państwa. Trudno zatem wyobrazić sobie zawieranie umów cywilnoprawnych. Nie wyłączało to jednak obowiązku uzyskiwania decyzji o charakterze administracyjnym. Sąd uznał zatem, że pozwana korzysta z nieruchomości powódki na prawnych warunkach posiadania zależnego służebności gruntowej, a do roszczeń powódki w tym zakresie należy odpowiednio stosować przepisy o roszczeniach uzupełniających właściciela wobec posiadacza samoistnego i to niezależnie od roszczenia windykacyjnego.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że nieuregulowanie po zmianach z 1 lutego 1989r. kwestii korzystania ze spornych gruntów - w sytuacji niewykazania przez pozwaną nabycia odpowiedniego tytułu - czy to w drodze administracyjnej czy też czynności prawnej oznacza brak tytułu prawnego do korzystania z gruntów powódki. W konsekwencji Sąd uznał, że powódce przysługuje uprawnienie do żądania wynagrodzenia za korzystanie z jej nieruchomości przez pozwaną od chwili wezwania dokonanego przez powódkę, po myśli art. 228 k.c., do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu z tym jednak zastrzeżeniem, iż odpowiedzialność pozwanej ma swój początek w dniu 1 lipca 2007r. Przed wskazaną datą a więc przed powstaniem przedsiębiorstwa pozwanej podmiotem odpowiedzialnym z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości powódki byłby (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.. Powódka jednak wytoczyła proces tylko przeciwko E. Operator i nie złożyła w toku procesu, po odpowiedzi na pozew w której pozwana podniosła kwestię ram czasowych swojej odpowiedzialności, wniosku o dopozwanie w procesie tej Spółki. Sąd nie miał żadnych podstaw do działania w tym zakresie z urzędu, gdyż tylko w przypadku gdyby strona pozwała Skarb Państwa dawałoby to podstawę do działania Sądu z urzędu zmierzającego do ustalenia właściwej reprezentacji po stronie tego pozwanego, a taki przypadek nie zachodził w tej sprawie. Nie zmienia tego również fakt, że w powyższej umowie zostało wskazane, że zgodnie z treścią art. 55⁴ k.c. nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, ponieważ odpowiedzialność dłużników solidarnych nie ma charakteru współuczestnictwa koniecznego w rozumieniu art.72 § 2 k.p.c. i nie jest konieczne łączne prowadzenie procesu przeciwko wszystkim tym pozwanym.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że przedmiotowe urządzenia elektroenergetyczne zostały pobudowane przez poprzednika prawnego pozwanej bez zgody ówczesnego właściciela nieruchomości. Pozwana nie przedstawiła żadnych dokumentów czy innych dowodów z których wynikałoby uprawnienie pozwanej do korzystania z gruntów powódki. Między stronami bezsporne było, że pozwana nie zawarła z powódką żadnej umowy o korzystanie z jej gruntu i nie uiszczała na rzecz powódki stosownego wynagrodzenia. Odnosząc się do zarzutu zasiedzenia podniesionego przez pozwaną Sąd wskazał, że zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Stosownie do art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny chyba, że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). W myśl § 2 tego przepisu po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Sąd wskazał, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989r. miała status państwowej osoby prawnej i nie mogła nabyć (też w wyniku zasiedzenia) własności nieruchomości Skarbu Państwa, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po tej dacie zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa przed dniem 1 lutego 1989r., jeżeli w tym czasie nastąpiło przeniesienie posiadania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2012r. III CZP 93/11, LEX nr 1136115). W związku z powyższym pozwana winna wykazać przesłanki zasiedzenia służebności gruntowej zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu. Sąd uznał, że pozwana nie wykazała przesłanek skutecznego zasiedzenia służebności gruntowej. Pełnomocnik

pozwanej mimo, że podał w piśmie z 21 października 2011r., iż przedmiotowa linia napowietrzna powstała w 1979r. to okoliczności tej nie wykazał jakimikolwiek dowodami. Pełnomocnik pozwanej powoływał się na dokument w postaci protokołu z 23 sierpnia 1979r., ale taki dokument nie został złożony do akt sprawy. Tymczasem z dołączonych do tego pisma w dwóch egzemplarzach protokołów nr (...) datowanych na 23 grudnia 1985r. wynika, iż dotyczą one tylko sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń elektrycznych, a nie istotnych decyzji lokalizacyjnych przedmiotowej sieci napowietrznej z których wynikałaby data uruchomienia linii elektroenergetycznej. Z protokołu nr (...) nie wynika, że dotyczy on w ogóle odcinka linii energetycznej przebiegającej przez nieruchomość powódki. Przy założeniu, że linia powstała w końcu grudnia 1985r. to do zasiedzenia nie mogłoby dojść doliczywszy 30-letni termin zasiedzenia przewidziany dla posiadacza w złej wierze, gdyż termin ten upłynąłby dopiero z końcem grudnia 2015r. Pozwana była świadoma, że co do spornej nieruchomości nie przysługuje jej prawo własności, a zatem była posiadaczem w złej wierze. W związku z powyższym Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne w części.

Sąd pierwszej instancji uznał, że powierzchnią bazową do wyliczenia należnego powódce wynagrodzenia powinna być powierzchnia istniejąca tj. powierzchnia gruntu wykraczająca poza powierzchnię wymaganą, która stanowi strefę ochronną w ramach której właściciel nie może korzystać z nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem. Obliczając wynagrodzenie należne powódce Sąd uwzględnił stawki wskazane przez biegłą S.. Z opinii biegłej wynika, że czynsz za korzystanie z nieruchomości powódki za jeden metr kwadratowy (wraz ze strefą ochronną) wynosi:

- od marca 2003r. do grudnia 2003r. i w 2004r. - 12,72 zł,
- w 2005r. - 14,09 zł,
- w 2006r. - 15,33 zł,
- w 2007r. - 28,56 zł,
- w 2008r. - 29,63 zł,
- w 2009r. - 29,58 zł,
- w 2010r. - 31,78 zł.

A zatem należne powódce wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez pozwaną z nieruchomości powódki wynosiłoby od marca 2003r. do grudnia 2003r. - 1.064 zł, w 2004r. - 1.282 zł, w 2005r. - 1.420 zł, w 2006r. - 1.544 zł, w 2007r. - 2.877 zł, w 2008r. - 2.985 zł, w 2009r. - 2.980 zł, w 2010r. 3.201 zł. Uwzględniając, iż odpowiedzialność pozwanej datuje się od dnia 1 lipca 2007r. wynagrodzenie w okresie od 1 lipca 2007r. do 31 grudnia 2010r. wynosi łącznie 10.729 zł. Stąd kwotę 10.729 zł Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd pierwszej instancji za chybiony uznał zarzut, że żądanie powódki naruszało normę art. 5 k.c. Sąd podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że skorzystanie z dobrodziejstwa art. 5 k.c. jest możliwe jedynie wówczas, gdy pozwany wskaże jakie zasady współzycia społecznego doznałyby naruszenia w konkretnej sytuacji. Nie wystarczy zatem ogólne i lakoniczne powołanie się na naruszenie powyższej normy, jak to uczyniła pozwana. Art. 5 k.c. nie stanowi samostojącej podstawy ustalenia granic uprawnień przysługujących właścicielowi. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 marca 2000r. II CKN 749/98 (OSNC z 2000r. Nr 7-8, poz. 35) podkreślił, że treść art. 5 k.c. nie może wpływać na wykładnię normy prawa materialnego określającej treść prawa podmiotowego, zastosowanie przewidzianej w tym przepisie klauzuli generalnej nie może rozstrzygać o wyniku wykładni, posłużenie się tą klauzulą wymaga uprzedniego przesądzenia o treści prawa podmiotowego z którego określony podmiot czyni użytek. Art. 5 k.c. nie może doprowadzić do nabycia ani też utraty prawa podmiotowego (wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 1965r. III CR 287/65 OSNCP 7/66, poz. 130). Korzystanie z art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy i nie może prowadzić do trwałego pozbawienia bądź ograniczenia prawa podmiotowego.

Pozwana w ogóle nie podała na czym miałyby polegać naruszenie przez powódkę, wykonującą prawo własności, zasad współżycia społecznego oraz jakiej konkretnie zasady naruszenie to dotyczy.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zaskarżając wyrok w części tj. co do punktu 1 wyroku, którym uwzględniono powództwo. Pozwana zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie oraz naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obydwie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka na rozprawie apelacyjnej w dniu 5 września 2013r. wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzut przytoczony w apelacji naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania mający istotny wpływ na wynik sprawy nie został w ogóle uzasadniony. Pozwana zarówno w zarzutach apelacji jak i w uzasadnieniu do apelacji nie wskazała, które to z przepisów prawa procesowego miałyby naruszyć Sąd pierwszej instancji. Nie wyjaśniła także na czym to naruszenie miałyby polegać.

Wbrew zarzutowi przytoczonemu w apelacji Sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę protokół nr (...) sporządzony w dniu 23 grudnia 1985r. (vide: k. 92 akt). Dokument ten dotyczy sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń elektrycznych znajdujących się na terenie Pracowniczego O. (...) w P., ul. (...). Pozwana w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie wykazała czy i w jaki sposób następowały zmiany ulic i przeznaczenia nieruchomości na obszarze K. w szczególności, że nieruchomość powódki znajduje się na obszarze, którego dotyczył ten dokument. A. P. na rozprawie w dniu 12 stycznia 2012r. wyjaśniła, że jej rodzina była właścicielami nieruchomości już przed wojną, od lat trzydziestych dwudziestego wieku (vide: k. 101 akt). Rzeczą więc pozwanej było wykazać, że protokół z dnia 23 grudnia 1985r. dotyczy nieruchomości, której właścicielką od 2003r. jest powódka, czego Spółka nie udowodniła.

Pozwana nawet w apelacji nie wskazała którą z zasad współżycia społecznego miałyby naruszyć powódka występując z żądaniem zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwaną z jej nieruchomości w okresie od 1 marca 2003r. do 31 grudnia 2010r. W apelacji skutecznie nie zakwestionowano stanowiska Sądu pierwszej instancji, że pozwana była posiadaczem w złej wierze. Pozwana w apelacji nie wskazała z jakiej przyczyny (przyczyn) w realiach niniejszej sprawy należałoby uznać Spółkę za posiadacza w dobrej wierze.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy, a wnioski z nich płynące aprobuje. Biorąc powyższe pod rozwagę apelację pozwanej, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalono.

/-/M. Głowacka /-/A. Daczyński /-/ B. Wysocki